

тури въ расстояние на три години край на лошото сѣме, хвърлено въ срѣдата на българското воинство, отъ външно неприятелско влияние. Съ справедлива строгостъ Генералъ Муткуровъ очисти Българската армия отъ политиканитѣ офицери, тури ѝ на висотата на положението ѝ; той прѣорганизира армията, въведе ново въоружение съ пушката „Манлихеръ“. Той осигори живота на Българския войникъ, като състави закона за пенсиитѣ и този за емиратурата. Генералъ Муткуровъ не бѣше отъ тѣзи категория хора, които, жѣдни за вѣременна слава, трѣбятъ на всичкитѣ страни за заслугитѣ си. Той бѣше тихъ, спокоенъ, скромненъ до крайностъ и съ ясно опрѣдѣлени възглѣдове. Може би чакъ сега, когато България изгуби вѣрния си синъ, доблестниятъ гражданинъ, честния и храбрия солдатинъ, ще се узнае значението на Муткурова и това, което той е направилъ за страната.

Но той бѣше кованъ отъ чисто злато и, може би, никой не е съзналъ това по-добро отъ Негово Ц. Височество князь Фердинанда.

Дългата безпрѣривна служба, чрѣзмѣрнитѣ трудове, които той полагаше при изпълнението на своята длѣжностъ, твърдѣ много го умориха и съсипаха здравieto му, което най-послѣ го доведе до гробъ.

Прѣзъ мѣсець Октомврий 1890 г. Муткуровъ се почувствува злѣ съ здравieto си, слѣдъ връщанието си отъ Варна, гдѣто прѣстоа мѣсець. По съвѣта на докторитѣ, той поиска разрѣшение